

МОЛОДИЙ КОМУНІСТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 58 (831).

Четвер, 10 листопада 1960 р.

Ціна 20 коп.

Хай щастить тобі, Леонтію!

В житті кожної людини бувають такі події, які назавжди залишаються в пам'яті.

Така подія в житті свинаря колгоспу імені Леніна, Олександрійського району, Леонтія Лукашевського сталась в переддень 43-х роковин Великого Жовтня, коли Леонтій одержав привітання від Голови Ради Міністрів СРСР Микити Сергійовича Хрущова.

У зв'язку з одержанням привітання від Микити Сергійовича Хрущова у колгоспі імені Леніна відбувся багатолюдний мітинг членів артілі.

На мітингу передового тваринника тепло привітали і побажали йому нових успіхів голова колгоспу т. Шульга, свинарка Таїса Кашпуровська, директор Протопівської середньої школи т. Ткач, десятикласниця Люда Бугайченко та інші.

В своєму виступі Леонтій Лукашевський дав слово в цьому році відгодувати ще 300 свиней, а в наступному році — 1600 голів, знизити собівартість кожного центнера м'яса ще на 25 процентів.

ПІД ЛЕНІНСЬКИМ ПРАПОРОМ ЖОВТНЯ — ДО ТОРЖЕСТВА КОМУНІЗМУ!

Ранок 7 листопада... Урочиста й велична в святковому вбранні Красна площа в Москві. В центрі прикрашеного зеленню будинку ГУМ'у — величезний портрет Володимира Ілліча Леніна. Поруч слова: «Хай живе створена Леніним славна Комуністична партія Радянського Союзу — велика запалююча і організуюча сила радянського народу в боротьбі за побудову комунізму!». На високих флагштоках — прапори Радянських союзних республік, на Кремлівській стіні — їх державні герби.

Перед Мавзолеєм вишикувались слухачі військових академій, війська Московського гарнізону, на Манежній площі — готові до маршу бойові машини.

На трибунах біля Кремлівської стіни члени Центрального Комітету партії, депутати Верховної Ради СРСР і Верховних Рад союзних республік, представники колективів московських підприємств і установ, учні, дітячі літератури і мистецтва, гості з зарубіжних країн.

Бурхливими оплесками зустрічають присутні появу на трибуні Мавзолею керівників Комуністичної партії і Радянського уряду, керівників і членів партійно-урядових делегацій соціалістичних країн і делегації братніх комуністичних і робітничих партій.

Кремлівські куранти відбивають десять ударів. З Спаських воріт Кремля на відкритій автомашині на площу виїжджає Міністр оборони СРСР Маршал Радянського Союзу Р. Я. Малиновський. В супроводі командуючого парадом генерала армії М. І. Крилова Міністр оборони СРСР об'їжджає вишикувані військові частини. Потім він піднімається на трибуну Мавзолею і виголошує промову. Могутнім «ура» відповідають учасники параду на промову Міністра оборони СРСР Р. Я. Малиновського. Звучить гімн Радянського Союзу, гримлять залпи святкового салюту.

Починається урочистий марш військ. Перед Мавзолеєм проходять строгі колони слухачів військових академій, марширують представники Військово-Морського Флоту — курсанти вишого військово-морського училища. Палко зустрічають присутні на площі наймолодших учасників параду — вихованців Московського і Воронезького суворовських військових училищ, Ленінградського Нахімов-

ського військово-морського училища.

Бездоганну бойову вичухку, оснащеність сучасною технікою показала на Красній площі Гвардійська Таманська мотострілкова дивізія імені М. І. Калініна.

Слідом за таманцями йдуть підрозділи повітряно-десантних військ, потім — танкісти, артилеристи. Загальну увагу привертають далекобійні гармати, які замикають колоду артилерії.

На площу виходять підрозділи, що володіють найсучаснішою зброєю — ракетною технікою. На чолі колони йдуть реактивні установки, прообразом яких були знамениті «Катюші» часів Великої Вітчизняної війни. Йдуть самохідні установки з зенітними ракетами, златними на великих висотах поражати літаки і безпілотні засоби противника. Ракетою такого типу з першого пострілу було збито американський шпигунський літак «У-2». Різними типами ракет озброєні сухопутні війська.

Парад, присвячений 43-м роковинам Великої Жовтневої соціалістичної революції, був яскравим свідченням могутності Радянського Союзу. Радянська Армія і Військово-Морський Флот, які були скорочено щодо чисельності, але які дістали небачену вогневу могутність, і далі пильно охоронятимуть творчу працю радянських людей.

Починається демонстрація трудящих столиці. Над головною колоною — великий портрет Володимира Ілліча Леніна, засновника Комуністичної партії і Радянської держави, вождя Жовтневої революції. На червоному шовку сяє девіз — «Ленін з нами!». Поруч — портрети керівників Комуністичної партії і Радянського уряду.

Горде, радісне почуття викликає дружнє єднання багатокольорових полотнищ — державних прапорів країн соціалістичного табору. В центрі їх — червоний прапор, на якому накреслено: «Країни соціалізму — табір миру».

Подібно до червоного полум'я сколихнулись над площею 43 прапори, що символізують 43 героїчних роки, пройдених нашою країною... Це роки боротьби, праці і великих перемог радянського народу.

Широким потоком вливаються на площу демонстранти зразу дев'яти районів столиці. Москва відзначає сорок третій Жовтень в обстановці величезного піднесен-

ня всіх творчих сил народу. Над головами, тих, що йдуть, горять золотом цифри перемог. Промислові підприємства міста достроково, 21 жовтня, виконали план десяти місяців.

В святкових колонях з рапортами трудових перемог проходять колективи двічі орденоносного заводу імені Володимира Ілліча, автозаводу імені Лихачова, текстильники «Трехгорки», металурги «Серпа и молота», колективи багатьох інших підприємств столиці.

Над колонами — трудові рапорти радянського села про зібраний урожай хліба, цукрових буряків, бавовни, зростання продукції тваринництва. І тут же зобов'язання, взяті трудівниками полів і тваринницьких ферм на честь наступного Пленуму Центрального Комітету партії.

Могутню ходу радянського народу по шляху до комунізму, розквіт його творчих і духовних сил, палке прагнення до миру і дружби між людьми всієї землі продемонстрували в цей день москвичі. Жовтнева маніфестація була свідченням монолітної згуртованості трудящих навколо Комуністичної партії, під запалюючим керівництвом якої народ наш будуватиме і збудуватиме комунізм.

У другій половині дня 7 листопада у Великому Кремлівському палаці відбувся прийом, влаштований урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік на честь 43-х роковин Великої Жовт-

невої соціалістичної революції. Прийом пройшов у сердечній, дружній обстановці.

Урочисто й радісно відзначив 43-і роковини Великого Жовтня радянський народ.

В Ленінграді після військово-морського параду на Неві і військового параду на Двірцевій площі відбулась демонстрація трудящих. Попереду — колон — броневолик із скульптурним зображенням Леніна, що простяг руку вперед. В святковому поході відобразилась дерзновенна хода ленінградців у майбутнє, успіхи їх штурму нових рубежів семіріччя. Близько 700 нових зразків машин, приладів, різних механізмів виготовили за десять місяців цього року підприємства міста. Ленінградці рапортують про виготовлення зварювальних машин майже 20 нових типів, про нову поліграфічну техніку, про збудування багатотоннажного танкера «Варшава» на Балтійському заводі, про те, що в цьому році стали до ладу 260 нових автоматичних, напівавтоматичних і механізованих поточкових ліній.

Переможною ходою семіріччя вступило свято Жовтня в столицю Білорусії. Творчі першокласні тракторів, автомобілів і верстатів, працівники легкої і харчової промисловості, будівельники рапортували 7 листопада про свої успіхи у другому році семіріччя.

На заводах і фабриках Мінська близько 2,5 тисячі колективів і

понад 8 тисяч виробничників змагаються за високе звання колективів і ударників комуністичної праці. Більш як 200 колективів і 1.200 чоловік завоювали його. Промислові підприємства міста достроково виконали 10-місячний план по випуску валової продукції і найважливіших видів виробів.

В святковому наряді міста і села Казахстану. Всесоюзними рекордами зустріли велике свято шахтарі Караганди, гірники Рудного, надплановими плавками — металурги Темір-Тау, достроковим пуском другого гідроагрегату — будівельники Бухтармінської ГЕС, здачею в експлуатацію «залізнички Дружби» — залізничники Казахстану. 1.470 виробничих колективів зареювали почесне право називатися комуністичними.

Минуло всього шість років з того часу, як на заклик партії, з ініціативи М. С. Хрущова почався всенародний похід на ціліну. А сьогодні хліб уже дають 23 мільйони гектарів нових земель. У Казахстані створено 337 нових радгоспів, багато з яких перетворилися в справжні агроміста.

Багатолюдні святкові походи трудящих, народні гуляння відбулися в Баку, Ташкенті, Єревані, Тбілісі, Фрунзе, Ашхабаді, Ризі, Вільнюсі і в столицях інших союзних республік, а також у багатьох містах і селах неосвоєної Радянської країни.

Вечері 7 листопада в Москві, в столицях союзних республік і в містах-героях — Ленінграді, Сталінграді, Севастополі і Одесі прозвучали залпи святкового салюту. (ТАРС).

Військовий парад і демонстрація трудящих у Києві

У буйному розквіті всіх своїх матеріальних і духовних сил зустріли трудящі двічі орденоносної України — складової і невід'ємної частини Союзу Радянських Соціалістичних Республік — 43-і роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції. Усім, чим багата і слава Радянська Україна, вона завдячує безкорисливій допомозі і підтримці братніх народів СРСР і, насамперед, російського народу, мудрому керівництву Комуністичної партії та її Центрального Комітету на чолі з товаришем М. С. Хрущовим.

Свято Великої Жовтня збігається з знаменною для киян датою — визволення 17 років тому Києва військами першого Україн-

ського фронту, де членом військової ради був Микита Сергійович Хрущов.

Столиця України у святковому вбранні... 10 година ранку. На трибунах члени Центрального Комітету Комуністичної партії України, депутати Верховних Рад СРСР і УРСР, представники колективів підприємств і установ, учні, дітячі літератури і мистецтва.

Появу на Урядовій трибуні керівників Комуністичної партії і Уряду України присутні зустрічають бурхливими оплесками.

Командуючий військами Київського

військового округу генерал-полковник П. К. Кошовий приймає рапорт командуючого парадом генерал-лейтенанта П. М. Лещенка і разом з ним об'їжджає підрозділи, що вишикувались на Хрещатику, поздоровляє воїнів з святом. Потім тов. Кошовий сходить на урядову трибуну і виголошує промову.

(Закінчення на 2-й стор.)

Святкування 43-х роковин Великого Жовтня. На знімках: Київ. В колоні демонстрантів на Хрещатику (в центрі); справа і зліва: в колонах демонстрантів в Кіровограді.

Військовий парад і демонстрація трудящих у Києві

(Закінчення).

Могутнім «ура» відповідають учасники параду на його промову. Лунають залпи гарматного салюту. Під звуки Державних гімнів СРСР і УРСР в небо повільно підіймається багрянний стяг з зображенням К. Маркса і В. І. Леніна.

Під звуки маршу на Хрещатик вступають офіцерські підрозділи, курсанти військових училищ, морські. Не встигли стихнути оплески, що супроводили їх, як всю вулицю заповнила артилерія.

Парад закінчено. Це була переконлива демонстрація сили і могутності Радянських Збройних Сил, дбайливо випестуваних Комуністичною партією і народом, готових в будь-який момент завдати нищівного удару будь-якому агресорові.

На Хрещатик двинулись колони демонстрантів. Попереду — величезний Червоний Прапор з зображеннями К. Маркса і В. І. Леніна. Над колонами височать Державний герб СРСР, герби і прапори радянських республік, портрети В. І. Леніна, керівників Комуністичної партії і Радянського уряду.

Від колони відокремлюється група малят, вони швидко вибігають на трибуну і підносять керівникам Компартії і Уряду України букети квітів.

У цей час в небо злітає зграя білокрилих голубів.

Лунають радісні голоси дітей: — Спасибі рідній партії за щасливу юність!

Невпинним потоком ллються яскраво оформлені колони трудящих. Гримлять оркестри, лунають здравниці

на честь Комуністичної партії, Радянського уряду, розлягаються мелодійні пісні, які славлять могутню соціалістичну Батьківщину, героїчний і працьовитий радянський народ.

З рапортами трудових перемог, здобутих в переджовтневому соціалістичному змаганні, проходять повз трибуну колективи підприємств.

Над колонами демонстрантів високо піднято панно, що зображує плоди праці хліборобів республік — снопи пшениці, макети довірливих коренів цукрових буряків, королеви полів — кукурудзи. Убрання колон розповідає про те, як колгоспники, працівники радгоспів і РТС, спеціалісти борються за виконання семірічки за 4—5 років, з чим вони зустрічають наступний Пленум ЦК КПРС.

По Хрещатику ідуть вчені, діячі мистецтва і літератури — представники славної радянської інтелігенції. На імпрізованих площах височать моделі атомного реактора, спорудженого в Києві, супутників Землі, космічних ракет.

Похід киян втілює непохитну рішучість трудящих України разом з усіма народами Радянського Союзу швидко перетворити в життя історичні рішення ХХІ з'їзду КПРС, добитися перемоги в мирному економічному змаганні з капіталізмом.

Попереду колон фізкультурників крокують учасники радянської команди на Олімпійських іграх у Римі, що прославила Батьківщину своїми досягненнями.

— Вперед до комунізму! Світові — мир! — ці заклики золотими літерами накреслено на сотнях стягів і транспарантів.

Проходить машина з кольоровим панно. Вірний лєнінець, глашатай вічного миру на землі, улюбленець народу Микита Сергійович Хрушов стоїть на трибуні з піднятою рукою. І неначе чути його слова: «Геть зброю, армії, військові міністерства і штаби! Давайте мирно змагатись у тому, хто краще і повніше забезпечить життя своїх народів».

Трудящі Радянської України, як і весь наш народ, одностайним схваленням відзначили величезний політичний успіх діяльності радянської делегації на чолі з товаришем М. С. Хрушовим на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН.

На червоних стягах, піднятих демонстрантами, — слова палкого привітання братнім комуністичним і робітничим партіям усіх країн, слова гарячого привітання і побажання успіхів всім народам земної кулі, які борються за мир, демократію і соціалізм.

Незабутньою, хвилюючою була Жовтнева демонстрація киян. Вона ще раз виразно показала нерозривну єдність Комуністичної партії і радянського народу, була переконливим свідченням міцніючої з кожним днем нерушимої дружби трудящих багатонаціонального Радянського Союзу, які твердо і неухильно йдуть під керівництвом Партії вперед і вперед до заповітної мети — комунізму.

(ПАТАУ).

Урочисто, радісно

Неповторно парадним був у цей день Кіровоград. Розцвіли кумачевими прапорами і немов помоділи центральні магістралі міста — вулиці Леніна і Карла Маркса, площа імені Кірова — центральне місце святкових торжеств.

Всюди червоної полотнища, на яких накреслені полум'яні слова жовтневих Закликів ЦК КПРС, мальовничі панно. На фасадах будинків — портрети керівників партії і уряду. Барвистим кумачем розцвітають прапори братніх республік, символізуючи непорушну дружбу і нездоланну могутність народів радянської країни, який в цей пам'ятний день сповнилося 43 роки.

Десята година ранку. Починається святкова демонстрація. Її відкриває колона прапороносців, які під звуки маршу вливаються на площу.

Діти — наше майбутнє, наша надія. Радянській молоді створені всі умови для плідного навчання і веселого відпочинку, для повного розкриття своїх талантів. За традицією, яка встановилася в нашій країні, у всенародних торжествах, святкових демонстраціях беруть участь і школярі. Звучать пісні — пісні про щастя і про мир, про дружбу народів. Тематичне оформлення багатьох колон школярів присвячене виконавцю піонерської двірочки. Діти несуть стени з виготовленими їх руками інструментами. В бізлічі панно і лозунгах відображене батьківське піклування Комуністичної партії про підростаюче покоління, висловлена щира подяка за щасливе і радісне дитинство.

Слідом за школярами на

площу, чітко карбуючи крок, вступають учні шкіл трудових резервів — гідне пополнення рядів робітничого класу.

Ідуть фізкультурники. Вони несуть свої трофеї — кубки, здобуті в нелегкій спортивній боротьбі. Веселі, збуджені проходять студенти педагогічного інституту, машинобудівного і будівельного технікумів, філіалу Харківського політехнічного інституту імені Леніна, технікуму механізації сільськогосподарства. Численні транспаранти і діаграми відображають досягнення найпершовішої в світі радянської науки.

На якусь мить настає затишшя, а потім під звуки оркестру на площу вливаються колони демонстрантів заводу «Червона зірка».

Колективу є про що рапортувати в цей день рідній Вітчизні. Червонозорівці випустили у цьому році понад план 1.900 сівалок. У звичайному труді ростуть люди, які по-новому, по-комуністичному ставляться до праці. В цехах заводу трудяться 22 бригади, які з гордістю носять звання комуністичних. Понад 1.700 ви-

робничників підприємства вже трудяться в рахунок третього року семірічки. В колонах демонстрантів ми бачимо передовиків виробництва, невтомних рационалізаторів, творців нових досконалих посівних машин. Сівалка «СКГН-6» на Всесоюзній виставці досягнення народного господарства дістала диплом першого ступеня.

Безперервним потоком проходять через площу демонстранти — колективи промислових артілей, меблевої, панчішно-шкарпеткової фабрик...

Близько двох годин тривала святкова демонстрація трудящих обласного центра. Вона перетворилася у яскраве свідчення нерушимого єднання партії, уряду і народу, показала цілковиту готовність радянських людей і далі йти вперед під стягом Комуністичної партії, під проводом її Ленінського ЦК до світлого сонця майбутнього — комунізму.

Святкові демонстрації трудящих відбулися також у містах Знамяни, Олександрії, на будівництві Кременчуцької ГЕС та в інших містах і селах області.

Кіровоград. Святкування 43-х роковин Великого Жовтня. На знімку: в колоні демонстрантів.

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР Про скликання Верховної Ради СРСР

Президія Верховної Ради СРСР постановляє: скликати шосту сесію Верховної Ради СРСР п'ятого скликання 20 грудня 1960 року в м. Москві.

Голова Президії Верховної Ради СРСР
Л. БРЕЖНЄВ.

Секретар Президії Верховної Ради СРСР
М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль. 9 листопада 1960 р.

Приклад творчого ставлення до праці

Лист М. С. Хрушова івановській ткалі
Юлії Вечеровій

Відома івановська текстильниця-ткаля Савінської фабрики «Солидарність» Юлія Михайлівна Вечерова звернулася з листом до Першого секретаря Центрального Комітету КПРС, Голови Ради Міністрів СРСР М. С. Хрушова. Ткаля повідомляє, що, виконуючи соціалістичні зобов'язання, вона досягла продуктивності ткацьких верстатів вище рівня, передбаченого на 1965 рік, і забезпечує на кожному верстаті 15900 ґачин за годину.

Текстильниця з радістю говорить про прийняття її кандидатом у члени КПРС. Вона висловлює подяку Комуністичній партії і Радянському уряду за присвоєння їй звання Героя Соціалістичної Праці.

Товариш М. С. Хрушов

палко поздоровив Юлію Вечерову з великим трудовим успіхом. Ваша робота, говориться в листі, показує приклад творчого ставлення до праці і вміння використати техніку текстильного виробництва.

М. С. Хрушов побажав Юлії Михайлівні нових досягнень у роботі, навчанні, здоров'я і щастя в особистому житті. Від імені Центрального Комітету КПРС він сердечно вітає ткалю, робітників і спеціалістів фабрики «Солидарність», а також текстильників Івановської області, які успішно виконали свої соціалістичні зобов'язання.

Поздоровляю з великим святом — 43-ми роковинами Жовтневої соціалістичної революції, пише товариш М. С. Хрушов.

Сторінки Калшальського літопису

ТАК ПОЧИНАЛИ МОЛОДІ БОБРИНЧАНИ

ШОВ важкий 1920 рік. Молода країна Рад добивала останніх ворогів — інтервентів. Перед звільненими народами Росії поставало велике завдання: відбудувати зруйноване громадянською війною народне господарство.

Ранньої весни, коли ще сніг лежав на полях, з м. Николаєва у Бобринець прибула група комсомольців. З собою вони привезли Статут Комуністичної Спілки Молоді та інструкції про підтримку комсомолу з боку партійних організацій. А незабаром в місті відбулися загальні збори юнаків і дівчат. На порядку денному стояло одне питання: створення районної комсомольської організації.

Приїзд миколаївців неначе прискорив прихід весни. Яскравіше засвітило березневе сонце, у вибалках задзюрчали струмки, зливаючись у бурхливі потоки.

У Бобринці тоді була створена ініціативна організаційна комісія, до складу якої ввійшли тт. Секер, Животовський, Бур'яновата інші. Комісія випустила відозву до всієї робітничо-

селянської молоді м. Бобринця і району із закликом вступати до лав комсомолу.

Бобринецькі комсомольці обрали районний комітет, створили клуб імені Карла Лібкнехта, встановили зв'язок з Єлисаветградською комсомольською організацією, від якої незабаром одержали червоний прапор і невелику бібліотеку. З кожним днем бурхливіше розгорталася масова робота: мітинги, збори, концерти, читання лекцій і доповідей. На таких зустрічах членів КСМ з молоддю побойовому звучали «Інтернаціонал» і «Варшав'янка».

З травня організація почала швидко кількісно рости, міцніти. Комсомольці одержали у своє розпорядження хороше приміщення в центрі міста, поряд з партійним комітетом.

Районна організація стає все більш популярною серед неспілкової молоді. Про це говорить той факт, що підлітки-підмайстри неодноразово зверталися в райком із скаргами на своїх хазяїв. Комсомольці рішуче захищали інтереси бідняків.

Комсомольський райком (так тоді називали його) мав немалі повноваження: посилав юнаків і дівчат на курси і в школи, навіть в армію направляв молодь. В райкомі були відділи по роботі серед сільської молоді, серед призовників, а також обліково-статистичний, економіко-правовий, політико-виховний.

З моменту свого створення комсомольська організація користувалась повсякденною увагою і підтримкою, одержувала справжню допомогу з боку партійного комітету. Комуністи і комсомольці працювали в тісній взаємодії, разом боролись проти бандитизму і налагоджували мирне життя.

ХРОНІКА цікавих справ

ЩОБ МИР процвітав на всіх континентах — під таким заголовком в Кіровоградській районній бібліотеці для дорослих виготовлено книжкову виставку. Вона складається з чотирьох розділів: «Ми в комунізм за партією йдемо», «Місія миру і дружби», «Боротьба народів проти колоніалізму» і «Художня література в боротьбі за мир».

Книги, розміщені на виставці, мають великий попит у читачів. Ними часто користуються лектори і доповідачі.

Т. АРМАШ,
методист районної бібліотеки.

ПОДОБАЄТЬСЯ шахтарям Олександрії нічний профілакторій, який працює в селі Войнівці.

— Це чудово, — кажуть робітники. — Вранці ми йдемо працювати, а ввечері повертаємося, ввечері, відпочиваємо. До наших послуг читальний зал, радіола, різні ігри.

В. ДЕНИСОВ.

В 1921 році комсомольці організували в м. Бобринці двомісячну районну школу політграмоти, в якій навчалось також багато неспілкової молоді. В театрі 2—3 рази на тиждень проводились масові мітинги. Райком почав видавати журнал «Юний комуніст». Зростає рівень свідомості членів КСМ. Треба сказати, що юнаки і дівчата відвідували збори організації, комсомольські доручення виконували акуратно. Усвідомлення свого обов'язку вже тоді було високим, а дисципліна — міцною.

Райком комсомолу весною 1921 року голловну увагу спрямовував на сільські осередки. Саме цього

питанню в основному була присвячена районна комсомольська конференція, яка прийняла рішення послати в села кращих активістів міста. Новобраний райком незабаром скликав загальноміську конференцію неспілкової молоді, де йшла мова про поліпшення роботи серед призовників.

Країна голодує. Пітерські і московські робітники одержують «космушку» чорного хліба. На Поволжі мруть опухлі діти. Жажливі висті викликають у бобринецьких активістів неперервне бажання будь-що допомогти робітникам міст. Комсомольці брали участь у вилученні церковних цінностей на користь голодуючих, обслуговували дитячі їдальні, забирали у куркулів запаси хліба. На сторінках газети «Юношеская мысль», яку тоді видавав райком комсомолу, гостро критичувалися ті, хто перешкоджав весті боротьбу з голодом.

Ентузіазм комсомольців запалював, кликав вперед. До дружно крокуючих рядів ставало все більше робітничої і селянської молоді. Широким потоком в організацію вливаються юні особиливо в 1923 році, коли у місті починають працювати промислові підприємства.

Відтоді минуло майже чотири десятиріччя. Боездатність бобринецької комсомолі під керівництвом партійної організації з року в рік зростає. Трохи поживлі від часу, але і досі яскраві документи розповідають нащадкам про славний шлях жорстокої боротьби і перемог, шлях, який вперше торували молоді ентузіасты 20-х років.

Т. МИХАЙЛОВА,
старший науковий співробітник Державного обласного архіву.

Свято молодих борців

ПОВІЛЬНО згасає осінній день. За обрієм зникають останні промені багряного сонця. На вулицях села Грушки чується пісня: це з поля, з тваринницьких ферм повертається працююча молодь колгоспу імені Шевченка. А через якусь годину веселий гомін заповнить всі вулиці, що ведуть до сільського клубу. Лунають жарту, веселі розмови.

... — А ми, Вітю, сьогодні в шахи партій три зіграємо? — Неодмінно! Адже минулого разу я програв тобі...

А он під вікном будинку доярки Майї Животовської: — Скоріше збирайся, а то запізнитесь!

Майя вибігає на подвір'я. — Що ж там у клубі сьогодні?

— Танці, кінокартина «Білі ночі», лекція...

Всі поспішають туди, де яскраво спалахують електричні вогні. Вони ваблять і кличуть до себе.

Лекцію читає Онисія Нижник

ТОГО дня об'яви сповіщали, що в клубі відбудеться лекція про міжнародне становище. Лекцію мала читати молода вчителька Онисія Дмитрівна Нижник.

Чимало попрацювала вона, готуючись до виступу. І ось, хвилюючись, вийшла на трибуну. Читати чи говорити своїми словами? Вибрала останнє.

— Сьогодні, товариші, я почну з того, що найбільше хвилює всю громадську земну кулі, — промовила вона. І почала розповідати про пропозицію радянського уряду щодо роззброєння. Зупинилась і на становищі в Конго.

А коли закінчила, поспішалися запитання.

На сцені — гості

У СЕЛІ радо зустрічали учасників художньої самодіяльності районного Будинку культури. Вже четвертий раз в цьому році вони прибули з концертом в село. Молодь тепло вітається з самодіяльними артистами. Зав'язується дружня розмова.

А скоро просторий зал для глядачів заповнюють 600 чоловік. Починається концерт. Оплесками зустрічають колгоспники кожен номер програми.

Ось на сцені інструментальний квінтет. Він вико-

нує вальс Штрауса. Лірична мелодія зачаровує слухачів.

В супроводі квінтету Г. Базиленко, М. Звенигородський та Є. Руденко проспівали кубинську пісню «Малая». Успіх був неабиякий. Довелось виконувати вдруге.

Непогано виступили учасники танцювального колективу Л. Крючковська, Г. Кулик та В. Капров. «Угорський танець», «Гуцулка», «Матросський танець» дуже сподобались глядачам. Двогодинна програма закінчилась непомітно. Звучить прощальна пісня.

— Приїздіть частіше! — чується вигук. — Ми завжди радо зустрічатимемо вас!

Тренує Микола Рудченко

КОНЦЕРТИ, тематичні вечори, усні журнали, лекції, кінокартини... Клуб ніколи не пустує.

Одні йдуть на заняття гуртків художньої самодіяльності, інші — в бібліотеку. Людно буває і в спортивній кімнаті.

В колективі фізкультури колгоспу налічується понад 400 чоловік. Сорок з них захоплюються важкою атлетикою. Їх тренує рекордсмен області Микола Рудченко. Він приїхав в Грушку з м. Бобринця, щоб навчити молодих важкоатлетів майстерності. Тренуються тут Петро Солтик, Михайло Бойко, Дмитро Червоний. За короткий час спортсмени добились непоганих результатів. Петро вже має другий спортивний розряд, Михайло — третій.

ДОПІЗНА світяться вогні в Грушківському сільському клубі. Добре відпочивши, молодь повертається додому радісна і збуджена. А завтра кожен іде знову на свою ділянку роботи. З новими силами, з добрими надіями!

Михайло ШЕВЧУК.

Ульяновський район.

Книга є вірним другом і порадиником студента Кіровоградського кооперативного технікуму В. Цанка. У його власній бібліотеці понад 70 томів різної літератури. Ось зараз ви бачите комсомольця-книголюбця (перший зліва) за вибором необхідних книг.

Фото М. САВКУНОВА.

ЯК МИ СВЯТКУВАЛИ ПЕРШІ РОКОВИНИ

масовий мітинг робітників. Доводить мав зробити комісар загону т. Карнаухов. Члени спілки соціалістичної молоді тт. Бетінський та Найдьянов дістали червоне полотно і зробили багато маленьких прапорців для дітей робітників.

Вранці 7-го листопада більше п'ятисот робітників заводу зібралися на майдані. Вони вишикувалися в колони по шість чоловік, кожна сотня мала свій червоний прапор. Прибув на майдан наш загін в повному озброєнні. Зійшлися і жителі селища. Кожний ішов

послухати правду про Радянську владу, Червону Армію, про Леніна.

Комісар т. Карнаухов почав доповідь. Раптом з-за рогу вулиці вилітає вершник на зміленому коні і галопом до нас. Виляється, дозорець побачив банду Чалого, що на тачанках рухаться до Софіївки.

— Я швидко підбіг до трибуни і сповістив людям: — На селище йде банда. Прощу всіх жителів залишатися на місцях, продовжувати мітинг.

Процупала команда, і загін почав назустріч во-

руху. Щорічно федерація проводить в різних країнах міжнародні семінари, зустрічі, організовує міжнародні добровільні робітничі табори, конференції і т. д.

ВФДМ рішуче виступає проти колоніалізму. Послідовні і принципиальні позиції в боротьбі за національну незалежність народів здобули ВФДМ великий авторитет у молоді афро-азиатських країн. Героїчна боротьба молоді країн Азії, Африки і Латинської Америки за свою національну незалежність, перемога кубинської революції, широкі виступи японської молоді проти так званого «яноно-американського договору безпеки», боротьба німецької молоді проти неонацизму в Західній Німеччині є наочним доказом вірності нашого молодого покоління патріотичним, антифашистським і миролюбивим традиціям ВФДМ.

При ВФДМ створений Міжнародний фонд солідарності з молодіжними організаціями колоніальних і залежних країн. Це дає можливість посылати на навчання у вищі університети стипендіатів ВФДМ юнаків і дівчат країн Азії, Африки і Латинської Америки.

П'ятнадцяті роковини з дня свого заснування федерація зустрічає в обстановці великих успіхів миролюбивих сил. Участь в роботі XV сесії Генеральної Асамблеї ООН радянської делегації на чолі з М. С. Хрущовим

викликала у всіх людей доброї волі величезне політичне піднесення, вселила в них нові надії на торжество розуму, правди, справедливості. І прогресивна молодь світу теж піднімає свій голос проти колоніалізму, за роззброєння, за дружбу і співробітництво між народами.

Зараз радянська молодь підтримує зв'язки з юнаками і дівчатами майже ста країн, з 800 різними молодіжними і студентськими організаціями. Все більше і більше друзів із-за рубежа приїжджають в нашу країну. Радо зустрічають їх радянські юнаки і дівчата. Тільки в минулому році більше 200 молодіжних делегацій відвідали Радянський Союз. За цей же час в різних країнах світу побувало 190 наших делегатів.

Радянські юнаки і дівчата беруть активну участь в різних міжнародних молодіжних заходах. В цьому році в Радянському Союзі був організований Міжнародний молодіжний робітничий табір. Працювали міжнародні літні студентські курси, на яких обговорювались проблеми міжнародного співробітництва і світової культури. Комітетом молодіжних організацій СРСР при сприянні Комітету американських квакерів був проведений Міжнародний семінар молоді.

В цьому році радянська молодь виступила з новою ініціативою — провести в

1961 році Всесвітній форум молоді.

Радянська ініціатива викликала великий інтерес серед молоді різних політичних поглядів і спрямувань. Доказом цьому служить той факт, що на засновницьке засідання Міжнародного комітету підтримки Всесвітнього форуму молоді з'їхались 142 представники з 60 країн. Засідання прийняло програму форуму і закликло юнаків і дівчат всього світу взяти активну участь в підготовці і проведенні Всесвітнього форуму молоді.

Учасники форуму всебічно обговорять, як сучасне молоде покоління може і повинно захищати мир, боротися за роззброєння, відстоювати свої права і обов'язки, брати участь в боротьбі за національну незалежність проти колоніалізму і імперіалізму.

Проведення міжнародних заходів, зустрічі молоді різних країн, обміни делегаціями — все це допомагає молодим людям краще зрозуміти одне одного. Радянські юнаки і дівчата переконані, що ніякі відмінності в політичних поглядах не можуть завадити підрастаючому поколінню об'єднати свої зусилля для здійснення заповітної мети людства — зміцнення миру на землі.

В. ТИТОВА,

заступник голови Комітету молодіжних організацій СРСР.

Агітатор-атеїст

— Ви хочете докладніше дізнатися, як виникла наша планета і коли з'явилися люди на Землі? А вас цікавить, чому стародавні люди почали вірити в надприродні сили і поклонятися їм? В короткій лекції я не маю змоги про все розповісти. Зайдіть в бібліотеку, і я підшукаю цікаві брошури на ці теми.

Скільки таких розмов доводиться мати завідувачій Войнівською сільською бібліотекою Людмилі Майборді! Як тільки прочитає лекцію на молочно-товарній фермі або проведе бесіду серед свинарок, так і спіляється запитання: як, чому? Не завжди й знайдеши, що відповісти. Доводиться звертатися по допомогу до літератури.

Людмилі лише двадцять один рік, але за плечима вже трирічний стаж агітатора-атеїста. Її бібліотека розташована, як кажуть, на людному місці — в червоному кутку другої комплексної бригади колгоспу імені Леніна. Тому-то завжди багато колгоспників у приміщенні. А якщо в слухачі, знайдеться й розмова.

На досвіді переконалася комсомолка, що найкраще слухають тоді, коли починаєш розповідати про щось знайоме, близьке. Місцеві приклади — достовірні, свіжі — завжди є у неї. Саме це змушує тих, з ким говорить Людмила, повірити її доводам. Кожна така бесіда з вірним хоч трохи розкриває його віру в релігійні легенди. Що ж, на перший випадок і це непогано. Головне — не випустити людину з поля зору, розмовляти з нею, широко, відверто.

Безумовно, щоб роз'яснювати людям, треба самій багато знати, а для цього потрібно подружитися з книгою. Атеїстичної літератури є чимало в сільській бібліотеці, але нею не задовольняється Людмила. Протягом ряду років створювала вона свою особисту бібліотеку, яка зараз налічує більше 70 книг. Серед них найбільше книг — на антирелігійну тематику. Допомогають в агітаційній роботі журнали «Наука і релігія», «Молодий комуніст», газета «Комсомольська правда». Скільки повчального з досвіду інших агітаторів можна почерпнути звідти! Та й цікаві приклади знадобляться для задушевних розмов з колгоспниками.

Протягом серпня і вересня бібліотекарка провела на тваринницьких фермах, у бригадах не менше 20 бесід. А скільки їй доводилося вічнати мати розмов з віруючими? Важко сказати. До серця доходить кожне слово агітатора, бо щире воно, товаришеске.

У селі трапився такий випадок. Віру Ярмашевич, яка приїхала з Ровенської області в колгосп на роботу, залишив чоловік. Він не порухався навіть з тим, що Віра має від нього дитину. Не можна передати словами горе молодій жінки. Далеко від рідних місць, одна з малым на руках. Як не власти у розпач?

Тяжким становищем В. Ярмашевич вирішили скористатися п'ятидесятники.

Не людини їм шкода стало, ні! Дурисвітам аби якось заманити ще одну «душу» в свої тенета. Вони наполегливо доводили «істинність» свого віровчення і такі затагнули її в секту.

На допомогу молодій жінці прийшла Людмила Майборода. Часто вони розмовляли удвох. Спочатку Віра категорично заперечувала все, що говорила комсомолка. Але після кількох бесід вже й ватагиста почала.

— От дивись, Віро, як багато протиріч у євангелії, — пояснювала Людмила. — Чому? Та тільки з тієї простої причини, що цю книгу писали смертні люди, а зовсім не якісь святи. Допущено багато історичних неточностей. Значить, записи зроблені не свідками подій, а по розповідях, легендах. Звідси й домисел.

Один неспростовний доказ приходив на допомогу іншому, і у свідомості Віри не наче темрява розступалася. А тут ще й передова доярка колгоспу комсомолка Галина Аборнева за порадою Людмили поговорила з В. Ярмашевич. І згодом та порвала з сектантами, кинувши їм у вічі: «Проживу й без ваших проповідей».

Мені довелось бачити, як Віра прощалася з Людмилою перед своїм від'їздом на Ровенщину. Скільки вдячності було в її очах, скільки щирості в словах: «Спасибі тобі за добру справу».

Це лише одна з перемог агітатора-атеїста, але як вона допомогла Людмилі, надала сили і впевненості. Значить, не дарма їй довірили таку важливу справу, не дарма лежить біля серця комсомольський квиток!

О. ВЕДЕНЕВ,

завідуючий відділом пропаганди і агітації Олександрійського райкому партії.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 10 листопада 1960 р., 3 стор.

Славний син України

11 листопада 1919 року газета «Правда» надрукувала таке повідомлення.

«Похорон тт. Станкевича і Мокряка. Вчора на Красній площі відбулося поховання славних червоних героїв генерала тов. Станкевича і командира артилерійської батареї тов. Мокряка, які загинули смертю хоробрих. Товариш Станкевич, потрапивши у полон до ворога, був по-звірському закатований білогвардійцями на Орловському фронті за його відданість робітничо-селянській справі, а тов. Мокряк убитий важким гарматним снарядом ворога 26 жовтня, коли він у першій лінії бійців на ріці Усож, у Севському районі, командував своєю батареєю, яка захопила у ворога чотири бронепоезди. Тов. Мокряка за цілий ряд боїв представлено до ордена «Червоний прапор».

Радянський уряд розпорядився направити тіло М. І. Мокряка в Москву і поховати його біля Кремлівської стіни на Красній площі.

На жаль, про цю безстрашну людину до цього часу було відомо дуже мало. Офіцер запасу А. Ф. Поповкін тривалий час займався збиранням і вивченням матеріалів про свого земляка.

Ось що тепер стало відомо про героя громадянської війни.

МАРКО Ісаїович Мокряк народився у 1886 році в селі Ново-Українці, Кіровоградської області, в сім'ї наймита. Після чотирьох років навчання у початковій школі хлопчик разом з батьком пішов у найми.

У 1907 році Марка було призвано на військову службу в Таганрог, у другу артилерійську бригаду. Там він закінчив школу молодших командирів і в 1910 році демобілізувався у званні молодшого фейерверкера. До 1914 року Мокряк деякий час служив на кінному заводі у Миколаєві, а потім наймитом у поміщиків.

У липні 1914 року, коли почалася перша світова війна, Мокряка було призвано в армію і направлено в Одесу, в 15-у артилерійську бригаду. Війну Марко Ісаїович закінчив у чині підпоручика повним георгіївським кавалером (мав чотири георгіївських хрести і чотири медалі) і був нагороджений румунським хрестом.

1917 рік розкрив Мокряку очі на життя. Солдатські збори і мітинги, читання більшовицької літератури не минули марно. На початку 1918 року він з'явився в рідному селі. Тут почав активно боротися за встановлення Радянської влади як агітатор, а згодом як помічник військового комісара.

У лютому 1919 року М. І. Мокряк організував у Ново-Українці червоноармійський батальйон. Під час боїв з петлюрівцями ним була сформована артилерійська батарея, яка згодом

прославилася на Південно-молдовському фронті.

У липні 1919 року Ново-Український батальйон у складі 505-го Знаменського полку 6-ї Української дивізії був направлений в район Полтави проти Денікіна.

Слава про героїчні діла Мокряка гриміла за межами фронту.

Реввійськрада нагородила воїна іменним золотим годинником, а білі призначили велику суму за його голову.

У першій половині жовтня 1919 року Червона Армія перейшла на Південно-молдовському фронті в рішучий наступ і 20 жовтня оволоділа Орлом. У ці дні в районі Севська-Комаричи з'явилася виникала артилерійська перестрілка. Протиники «промацували» один одного. 26 жовтня вранці командир артилерійської групи (у складі 18—20 гармат) М. І. Мокряк зайняв командний пункт, щоб ще раз оглянути поле наступного бою. Цей день у житті безстрашного командира був останнім.

М. І. Мокряк не дожив до радисних днів, коли 6-а Українська дивізія разом з іншими з'єднаннями Червоної Армії очистила Україну від білої погани, щоб навки утвердити Радянську владу — владу робітників і селян.

Пам'ять про героя громадянської війни М. І. Мокряка живе і завжди житиме в серцях трудящих України і всіх радянських людей.

Т. НАУМЕНКО.
(«Робітнича газета» за 3 листопада 1960 р.)

Молодь Латинської Америки на стороні Куби

«Латинська Америка переживає зараз історичний момент. Над нею сходять зоря свободи. І вона починає свій шлях з маленького героїчного острова — Куби» — ці слова одного молодого чилійського письменника добре розкривають причини і характер того величезного, воістину небувало по своєму розмаху руху солідарності з Кубою, який в останній час ввійшов у життя народів Латинської

Америци і став його невід'ємною частиною.

Перше січня 1959 року — день народження незалежної Кубинської Республіки, яка скинула ненависну диктатуру американського ставленка Батисти, є одночасно і днем народження широкого руху солідарності з

революційною Кубою, який охопив буквально всі країни і найрізноманітніші верстви населення латиноамериканського континенту. Майже два роки відбуваючи провокаційні наскоки американського імперіалізму, даючи рішучу відсіч агресивним діям правлячих кіл США, йде по шляху демократичного розвитку і революційних перетворень незалежна Куба. І весь цей час над латиноамериканським континентом з нарастаючою силою звучить гнівна вимога народів «Рухи геть від Куби!», «Геть американський імперіалізм!», «Куба повинна жити і розвиватись!».

На передовій лінії боротьби на захист суверенітету Куби і завоювань кубинської революції перебуває молодь Латинської Америки — молоді робітники, селяни, службовці, студенти. Зараз на величезному південноамериканському континенті немає жодної країни, молодь якої не виступала б на захист кубинської революції. З ініціативи молоді в багатьох країнах Латинської Америки створені комітети або ради солідарності з Кубою, проводяться багаточисленні масові заходи, які покликані ознайомити населення з життям нової Куби. Латиноамериканська молодь широко популяризує ідеї кубинської революції, з ентузіазмом вивчає її досвід, вбачаючи у ній своє майбутнє, своє світле завтра.

В Уругваї при активному сприянні молодіжних організацій проведений «тиждень солідарності з Кубою». Під час тижня у столиці Уругваю — Монтевідео відбулись багаточисленні мітинги і демонстрації на знак підтримки кубинської революції, в якому взяли участь юнаки і дівчата столиці і прилеглих районів. Як підкреслювала місцева преса, мітинг і демонстрація солідарності були справжнім народним плебісцитом, який показує, що уругвайський народ безроздільно стоїть на стороні Куби і рішуче засуджує агресивні дії правлячих кіл США.

Орган бразильського студентства газета «Метрополітан» повідомляє, що у всіх штатах Бразилії зараз поширюється маніфест солідарності з народом Куби, підписаний керівниками студентських організацій.

Студенти університетів Еквадора вимагали, щоб президент країни і голова національного конгресу публічно висловились на захист принципів невтручання і самовизначення латиноамериканських народів, продемонструвавши солідарність еквадорського народу з Кубою. Члени молодіжної міліції невеликого еквадорського міста Ріобамбе заявили, що у випадку необхідності вони готові захищати кубинський революційний уряд зі зброєю в руках.

У столиці Перу — місті Ліме біля будинку посольства США недавно відбулась демонстрація і мітинг протесту проти провокаційних дій американських монополій, організованих з ініціативи молоді, яка входить у різні політичні партії. Студент Едмунд Крус, який виступив на мітингу, висловлюючи почуття і думки перуанської молоді, заявив: «Якщо потрібно буде, ми готові віддати своє життя за Кубу і зібратись тут сьогодні, щоб повідомити про наше рішення».

Перший латиноамерикан-

ський конгрес молоді, який відбувся в липні-серпні поточного року у Гавані, продемонстрував торжество ідеї свободи і незалежності. Він вилився у маніфестацію непорушної єдності і солідарності молоді Латинської Америки з кубинською революцією. Як клятву вірності ідеалам кубинської революції і вияв рішучості перетворити ці ідеали в життя на всьому континенті прозвучала декларація солідарності з Кубою, яка була одностайно схвалена всіма 800 делегатами конгресу і гостями з Європи, Азії, Африки.

Солідарність молоді Латинської Америки з революційною Кубою з особливю силою проявилась у дні роботи наради міністрів закордонних справ «Організації американських держав» у Сан-Хосе (Коста-Ріко), створеної за вимогою уряду США для здійснення тиску на Кубу. На мітингах і демонстраціях протесту, які пройшли в ті дні по всіх латиноамериканських країнах, молодь одностайно засудила прийняту на нараді під тиском США декларацію, яка безпосередньо загрожувала Кубі і створює прецедент для замаху на суверенітет інших американських країн. Федерація студентів університетських центрів Венесуели заявила, що «студентство і народ відхиляють і відмовляються визнавати декларацію Сан-Хосе, оскільки вона не виражає думки венесуельців». Учасники XVII з'їзду студентів Бразилії, який відбувся у вересні цього року, в спеціальній резолюції підкреслили, що декларація Сан-Хосе «суперечить прагненням і інтересам латиноамериканських країн».

Зараз по всій Латинській Америці йде збір підписів під Гаванською декларацією — революційним маніфестом вільної Куби.

Рух солідарності латиноамериканської молоді з кубинською революцією набрав особливо широкого розмаху в останній час у зв'язку з планами США на збройну інтервенцію проти Куби. Юнаки і дівчата Латинської Америки піднімають свій голос на захист молоді Кубинської Республіки, закликаючи народи всього південноамериканського континенту згуртуватися і зирвати підступні плани американських колонізаторів. У цій справедливій боротьбі на стороні латиноамериканської молоді, народів Південної Америки все прогресивне людство, очолюване великим Радянським Союзом.

В. МЕТЬОЛКІН.

КЕННЕДІ ОБРАНО ПРЕЗИДЕНТОМ США

НЬЮ-Йорк, 9 листопада. (ТАРС). Газета «Нью-Йорк геральд трибун» повідомила про те, що сенатора Кеннеді, який виступав на виборах від демократичної партії, обрано президентом США.

Таким чином, уряд Ейзенхауера-Ніксона, на платформі якого виступав кандидатом у президенти Ніксон, зазнав нищівної політичної поразки.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 13 листопада.

Редактор **П. МАРЧЕНКО.**

НАД Пاردубицьким іподромом (Чехословаччина) повисли важкі сиві хмари. Вітер. Дош. Та, незважаючи на це, тут зібралось більше 35 тисяч болельників. Адже не завжди трапляється нагода подивитися міжнародні змагання кінотників.

На цей раз за першість боролась вершинка Румунії, Болгарії, Чехословаччини, Угорщини, НДР і Радянського Союзу.

Першим з програми розіграшу відбувся заїзд на 2.800 метрів, потім — міжнародний любительський «Стипел-чез» — 4.000 метрів. І останнім — заїзд з перешкодами на 3.600 метрів. У всіх цих видах першими йшли радянські кінотники. Приємно те, що в складі збірної команди Радянського Союзу був і наш земляк з Онуфріївки майстер спорту Микола Гусельников.

Найбільш цікавим був розіграш Великого Пاردубицького «Стипел-чеза». По складності правил змагань він — один із найважчих видів у світі. На дистанції 6.900 метрів по пересіченій місцевості вершинку потрібно осилити більше тридцять складних перешкод. Тільки сміливі, дужі, вольові і витривалі спортсмени доходять до фінішу.

На даному етапі найзапекліша боротьба розгорілась між радянськими і чехословацькими кінотниками. Програючи на протязі останніх трьох років Великий Пاردубицький «Стипел-чез», чехи провели значну підготовку і намагались взяти реванш. І на початку змагань вони домоглися своєї мети...

Після третьої перешкоди (рівчак триметрової ширини, заповнений водою) падає кілька чехословацьких вершиників, а всі останні, в тому числі і радянські спортсмени, виходять вперед. Мов вихор, проносяться коні, злітаючи над густою зеленою огорожею (150 сантиметрів у ширину і довжину), яка споруджена над рівчаком шириною у п'ять метрів. Вершинки вилітають із сідел, але швидко ловлять коней і знову мчать вперед і вперед. Лідерає Микола Гусельников на своєму любимому Рельєфі.

Він очолює заїзд до двадцять четвертої перешкоди. І тільки на наступну перешкоду не зміг подолати Рельєф. Та Микола швидко розвертає свого улюбленця, і знову в обличчя б'є тугий вітер. Але загублені дороги секунди, втрачено лідерство. Тепер М. Гусельников іде п'ятим...

Ось кам'янисте провалля над рівчаком з водою в 4,5 метра. Красиво подолавши цю перешкоду, юнак не розлучається з думкою наздогнати лідерів заїзду.

Вперед, любий, вперед, — низько пригнувшись до гривні Рельєфа, шепоче вершиник. І кінч немов зрозумів свого господаря. Ось залишено за собою одного чеха, другого... Ось і сильний радянський кінотник міжнародного класу Володимир Прахов мчить за спиною Миколи... Та фініш вирішив долю першості. Першим кінчає дистанцію представник нашої команди Іван Авдеев, другим — Микола Гусельников. На трьох метрах вийшов неординарний призер міжнародних змагань В. Прахов.

Радянська команда завоювала першість як по числу перших місць, так і по сумі набраних очок, здобувши блискучу перемогу у Великому Пاردубицькому «Стипел-чезі».

Молодий кінотник Микола Гусельников (працівник Онуфріївського кінного заводу) з честю витримав серйозний екзамен міжнародної зустрічі.

З. ВАСИЛЕНКО.

У світі науки і техніки

Незвичайний співрозмовник

ДВОЄ людей розмовляють між собою: — А де можна побачити нову автомашину «Запорожець»? — питає перший.

Другий у відповідь зніває плечима. Та раптом чути голос: «Автомобіль «Запорожець» встановлено у головному залі павільйону «Машинобудування».

Співрозмовники повертаються на всі боки, шукаючи того, хто відповів на запитання, щоб подякувати йому. Та навколо ні душі. Лише біля стіни стоїть споруда, дещо подібна до шафи з великою кількістю ящиків, дрипів і якихось циліндрів.

Це — цифрова електронно-обчислювальна машина «Урал-2». Вона встановлена у павільйоні «Обчислювальна техніка».

Незвичайний електронний співрозмовник люб'язно відповідає на всі запитання відвідувачів.

Нова установка діє дуже швидко. Вона виконує до шести тисяч лічильних операцій в секунду. Якщо замість «розмовляючої» магнітофонної приставки поставити виконуючий орган, то її можна широко використовувати для автоматизації виробничих процесів.

Мініатюрний фотоспалах

КОЛЕКТИВ Московського електродіагностичного заводу сконструював новий оригінальний імпульсний фотоспалах «Заря». Це портативний освітлювальний прилад багаторазової дії. На відміну від існуючих «Заря» живиться від звичайної освітлювальної електросітки змінного струму напругою 127 і 220 вольт. Він мініатюрний, вміщується у кишені, вага його 210 грамів. Масове виробництво таких приладів налагоджується на Московському заводі фотоприладдя.